

Horváth Gáborné

Kép – cím – adás – asszociációk

Tábori emlékek

Egyik nyáron a pilisszentléleki művészeti gyermektáborunkban ismerkedtem meg Ottmár Sanyival, és később is találkoztunk néhány tárlaton. A táborban mindketten tettük a dolgunkat. Jómagam a konyhában, ahogy erről az előző számban megemlékeztem. Sanyi a gyermekekkel és a kollégákkal a tágas, világos osztályteremben munkálkodott. Esténként a takarodó után a felnőttek még tereferéltek, ismerkedtek, eszmét cseréltek. Sanyi mellettem ült, és saját rajzos albumából kivett egy rajzlapképet.

– Ezt megsemmisítem – közölte kategorikusan. Hirtelenjében elcsodálkoztam, mert a téma különlegessége pillanat alatt hatott rám: madársorozat volt, fekete alapon fehér kréta árnyalatokkal. Csodás folyamat születésről, életről, szárnyalásról és halálról. Azonnal megszólaltam:

– Inkább add nekem, kérlek, hisz ő a fénixmadár, a mesebeli csodalény. – Itt és most kell kiegészítenem: a jelkép-sors valójában a kora történeti idők Nap-szimbóluma. Csodás madár az egyiptomi mitológiában, amely minden 500 évben elégeti magát, és hamvaiból újjá is éled mint a halhatatlanság és a megújuló élet jelképe. Évezredek át megőrződött a népmesék világában, a zenében – lásd és halljad Sztravinszkij Tűzmadarát, és íme, a képeken, rajzokon a festészetben. Mivel a képnek még nem volt címe, hát együttesen adtunk neki.: *A fénixmadár röpte!*

Ottmár Sándor: Lelki szél

– Legyen akkor a Tiéd! – és már íródott is rá az ajánlás: Marikának szeretettel. Megköszöntem, ám Sanyi továbbszötte beszédünk fonalát:

– De festek ám én Neked másik képet, komolyat! A névnapodra!

Úgy is lett! Az ősz hamar eljött, és vele az ajándék is: a tényleg komoly olajfestmény 35 x 45 cm-es nagyságban, barnás keretben. Nicsak! Vidám reneszánsz színek egy elképzelt tájon – futó felhők árnyával a folyón – így idéződött fel bennem egy régi régi iskolai memoriter.

– Beszél a fákkal a bús őszi szél? – kérdeztem Petőfi verssorával.

– Olyasmi, de nem igazi – válaszol az alkotó.

– Látom: észlelhető a mozgás a vízparti fákon, de nagyon-nagyon egyfelé hajlanak – bizonygatom én is elgondolkodva.

– Mintha tényleg valami belső irányultságot mutatnának.

– Jó, legyen akkor a címe: *Lelki szél* – szólt a közös egyezés.

Nos, akkor én meg e napi írásomat küldöm most Neked-Sanyinak szeretettel és alkotói jókívánságokkal: Marika

Kasnyik László, Láng Benedek, Rusznyák Adrienn, Elek Csilla,
Horváth Gáborné és Ottmár Sándor Pilisszentléleken